

Arrest

nr. 126 353 van 26 juni 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, op 17 januari 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 12 december 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesememorie.

Gelet op de beschikking van 12 maart 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 april 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat E. STESENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende op 12 september 2009 een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie (bijlage 19ter).

1.2. De gemachtigde van de burgemeester van de stad Geel nam op 12 september 2011 een beslissing tot niet inoverwegingname van de in punt 1.1 vermelde aanvraag (bijlage 19quinquies).

1.3. Verzoekster diende op 30 november 2011 een tweede aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie (bijlage 19ter).

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de staatssecretaris) nam op 6 maart 2012 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

1.5. Verzoekster diende op 26 maart 2012 een derde aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie (bijlage 19ter).

1.6. De gemachtigde van de staatssecretaris nam op 13 september 2012 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Het tegen deze beslissing ingestelde beroep tot nietigverklaring werd bij arrest van 20 juni 2013 met nr. 105 444 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) verworpen.

1.7. Verzoekster diende op 12 november 2013 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.8. De gemachtigde van de staatssecretaris nam op 12 december 2013 een beslissing waarbij de in punt 1.7 vermelde aanvraag onontvankelijk werd verklaard. Verzoekster werd hiervan op 23 december 2013 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 12.10.2013 werd ingediend door :

B.(...), Z.(...) N.(...) (...)

nationaliteit: Congo (Dem. Rep.)

geboren te (...) op (...)

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene geen gevaar voor de openbare orde en nationale veiligheid zou vormen en dat er geen sprake zou zijn van manifeste en opzettelijke fraude dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Betrokkene haalt aan dat zij gehuwd is met de heer N.(...) J.(...) P.(...), dat zij samen een kind hebben m.n. N.(...) M.(...) J.(...) tevens van Nederlandse nationaliteit en dat zij opnieuw zwanger is. Dit element kan echter niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Het feit dat betrokkene opnieuw zwanger is kan tevens niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. De vermoedelijke bevallingsdatum is voorzien ergens in april 2014. Betrokkene is dus nog perfect in staat om te reizen.

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van art. 8.

Wat de bewering betreft dat de partner van betrokkene niet zou kunnen meekunnen verhuizen naar Congo (daar hij geen band zou hebben met Congo en gezien zijn tewerkstelling) dienen wij op te merken dat van betrokkenes partner niet verwacht wordt dat hij meereist. De verplichting om de aanvraag in te dienen in het land van herkomst betreft enkel een tijdelijke scheiding. Wat betreft de bewering dat zij zou gescheiden worden van haar kind dienen wij op te merken dat hieromtrent dezelfde

motivatie geldt. Bovendien kan betrokkene zich steeds laten vergezellen door haar kind teneinde haar aanvraag in te dienen in haar land van herkomst.

Betrokkene verwijst verder nog naar art. 7.1, art. 9 en art. 16.1 van het Kinderrechtenverdrag. Ook deze loutere verwijzing kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoot op welke wijze deze artikels geschonden zouden worden.

Betrokkene haalt aan dat zij geen enkele band meer zou hebben met Congo en dat aldaar geen enkel familielid meer zou verblijven. Dit element kan echter niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene geen bewijzen kan voorleggen die dergelijke bewering ondersteunt.

De overige elementen met betrekking tot de integratie van mevrouw - ni. dat zij alhier sedert september 2011 ononderbroken in België verblijft, dat zij al het nodige zou gedaan hebben om zich te integreren, dat zij een grote vriendenkring zou hebben opgebouwd, dat zij vloeiend Nederlands zou spreken, dat zij perfect Frans zou spreken, dat zij werkbereid zou zijn, dat zij onmiddellijk aan de slag zou kunnen, dat zij alhier bij de dokter en tandarts zou gaan, dat zij een bankrekening geopend heeft, dat zij stipt haar rekeningen zou betalen, dat zij in haar eigen levensonderhoud zou kunnen voorzien en dat zij een groot aantal vriendschappen heeft opgebouwd - hebben betrekking op de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Tot slot; indien betrokkene een verblijf wenst in functie van haar zogenaamde Nederlandse partner en kind. Dan dient zij zich te beroepen op de geëigende procedure m.n. art. 40bis van de Wet. Betrokkene dient te voldoen aan de voorwaarden gesteld in dit artikel. Het indienen van onderhavig regularisatieverzoek kan geen soort 'hoger beroep' vormen tegen een eerdere weigering van verblijf op basis van art. 40bis van de Wet. Het is aan betrokkene om zich in regel te stellen met de Vreemdelingenwetgeving.

(...)"

2. Over de rechtspleging

2.1. Aan verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij in haar nota met opmerkingen om de kosten van het geding ten laste van verzoekster te leggen.

2.2. Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de van vreemdelingenwet doet de Raad uitspraak op basis van de synthesememorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel van haar synthesememorie werpt verzoekster de schending op van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de vreemdelingenwet en van het motiveringsbeginsel. Tevens maakt verzoekster in haar eerste middel gewag van een schending de artikelen 7.1, 9 en 16.1 van het Internationaal Verdrag van de Rechten van het Kind van New York van 20 november 1989 (hierna: het IVRK) en van een schending van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

In een tweede middel van haar synthesememorie voert verzoekster een schending aan van het evenredigheidsbeginsel.

Verzoekster stelt in haar synthesememorie als volgt:

“Dat het eerste middel tot nietigverklaring is afgeleid uit de schending van artikel 62 van de Wet van 15 december 1980, de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en uit de schending van het motiveringsbeginsel;

Dat artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 stelt dat elke individuele bestuurshandeling in feite en in rechte afdoende en uitdrukkelijk gemotiveerd moet zijn;

Dat deze laatste uitdrukkelijke, zowel formele als materiële motiveringsplicht op straffe van nietigheid is voorgeschreven;

Dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in haar toezicht kan nagaan of de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen;

Doordat de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid de aanvraag tot regularisatie ingediend door verzoekster op basis van artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk verklaart omwille van volgende redenen (stuk 1):

(...)

Dat de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid de aanvraag van verzoekster dan ook onontvankelijk verklaart nu verzoekster geen buitengewone omstandigheden zou aantonen, waardoor de aanvraag tot regularisatie conform artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet, niet vanuit haar land van herkomst zou kunnen worden ingediend;

Dat een buitengewone omstandigheid vooreerst niet hetzelfde is als overmacht, hetgeen betekent dat het voor verzoekster onmogelijk of bijzonder moeilijk dient te zijn om haar aanvraag in het land van herkomst in te dienen;

Dat er bovendien geen vereiste is dat de buitengewone omstandigheid voor verzoekster “onvoorzienbaar” is;

Dat de buitengewone omstandigheden inderdaad zelfs deels het gevolg mogen zijn van het gedrag van verzoekster zelf, op voorwaarde dat deze zich gedraagt als een normaal zorgvuldig persoon die geen misbruik maakt door opzettelijk een situatie te creëren waardoor zij moeilijk kan gerepatrieerd worden;

Dat het evenmin uitgesloten is dat een zelfde feit of omstandigheid zowel een buitengewone omstandigheid waarom de aanvraag in België wordt ingediend, kan uitmaken, als een argument om de machtiging tot verblijf te bekomen: R.v.St. 09.04.98, nr. 73.025;

Dat inderdaad zo een lang verblijf in België, wegens de gedurende die periode opgebouwde banden, onderzocht moet worden, zowel vanuit het oogpunt van de “buitengewone omstandigheden”, als vanuit de vraag tot machtiging ten gronde: R.v.St. nr 84.658, 13.01.00;

Dat door de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid inderdaad een afweging dient te worden gemaakt van de belangen van enerzijds de betrokken aanvrager en anderzijds de Belgische Staat, teneinde het evenredigheidsbeginsel te respecteren: R.v.St. nr. 58.969, 01.04.96, TVR 97, p.29;

Dat de bestreden beslissing nalaat deze passende belangenafweging te maken en er geen enkele feitelijke omstandigheid in aanmerking werd genomen;

Dat verzoekster vooreerst gehuwd is met de Heer N.(...) J.(...) P.(...), welke op (...) inschrijving als burger van de Europese Unie mocht bekomen en waarmee zij samen een zontje heeft, N.(...) M.(...) J.(...), geboren te (...) op (...), welke eveneens over de Nederlandse nationaliteit beschikt;

Dat verzoekster thans opnieuw zwanger is, met vermoedelijke bevallingsdatum op 11 april ek. hetgeen betekent dat verzoekster thans 28 zwanger is;

Dat vliegtuigreis slechts kan worden ondernomen tot 32 weken zwangerschap;

Dat terugkeer naar haar land van herkomst ter aanvraag dan ook onvermijdelijk zou betekenen dat verzoekster voor bevalling niet meer tijdig zou kunnen terugkeren, in zoverre dat haar echtgenoot dan ook niet bij de bevalling aanwezig zou kunnen zijn;

Dat één en ander uiteraard een ernstige schending zou inhouden, zowel op artikel 8 EVRM, als op art. 7,1, art. 9 en art. 16.1 van het Kinderrechtenverdrag;

Dat de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid hieraan evenwel voorbijgaat en zonder meer stelt dat verzoekster heden probleemloos een reis kan ondernemen;

Dat het nochtans moeilijk kan worden betwist dat het niet kunnen aanwezig zijn bij de geboorte van een kind, geen moeilijk te herstellen ernstig nadeel met zich mee zou brengen;

Dat deze unieke gebeurtenis immers één van de belangrijkste momenten in het leven betreft...

Dat de Rechtspraak waarnaar de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid verwijst in casu evenmin van toepassing, waarbij zich immers de omgekeerde situatie voordoet, waarbij de echtgenote om een verblijfsrecht beschikt en er door de echtgenoot om een visum kort verblijf kan worden verzocht, hetgeen thans onmogelijk is;

Dat in onderhavige situatie verzoekster immers zal dienen terug te keren naar haar geboorteland Congo, terwijl haar echtgenoot, welke de Nederlandse nationaliteit heeft, in België over een verblijfsrecht beschikt;

Dat haar echtgenoot derhalve niet eens de Congolese nationaliteit bezit en zich derhalve niet in Congo kan vestigen! Dat bovendien, zelfs al was dit mogelijk, haar echtgenoot alsdan diens broodnodige job zou verliezen;

Dat verzoekster zich dan ook wel degelijk kan beroepen op artikel 8 EVRM, welke onder meer de eerbiediging van het recht op een familie -en gezinsleven beschermt, evenals het privéleven, hetgeen inderdaad een buitengewone omstandigheid uitmaakt, ter rechtvaardiging van de aanvraag tot regularisatie conform artikel 9 bis in België;

Dat artikel 8 E.V.R.M. stelt dat eenieder recht heeft op eerbiediging van zijn privé- en gezinsleven en dat inmenging van enig openbaar gezag enkel toegestaan is als het bij wet voorzien en nodig is in een democratische samenleving in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het

economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de goede zeden, of de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen;

Dat artikel 8 E.V.R.M. direct toepasbaar is in het Belgische interne recht en zowel het feitelijke als het juridische gezin beschermt;

Dat artikel 8 EVRM wel degelijk een verblijfsrecht impliceert (E.H.R.M. 21.06.1988, Berrebah t. Nederland, Publ. Hof, Reeks A, vol.138, 14);

Dat terugkeer van cliënte een scheiding betekent van haar echtgenoot en kind, met alle gevolgen van dien;

Dat de familie thans in België samenleeft en dit gezinsleven in het kader van artikel 8 EVRM dient te worden gerespecteerd;

Dat het voor verzoekster dan ook niet mogelijk is om in Congo een waardig en effectief gezinsleven te leiden, terwijl verzoekster zoals gesteld in België wel degelijk een hecht gezinsleven leidt;

Dat er verder evenmin verwacht kan worden dat de familie van verzoekster terug naar Congo zou verhuizen, waarmee zij geen enkele band meer hebben, en waarvan zij niet eens meer de nationaliteit bezitten en terwijl hij zelfs in België tewerkgesteld is;

Dat aanvraag tot regularisatie inderdaad enkele maanden in beslag zou nemen;

Dat de echtgenoot van verzoeker indien hij verzoekster naar Congo zou dienen te vergezellen diens tewerkstelling dan ook onvermijdelijk zou verliezen, terwijl hij indien hij niet meegaat naar Congo de geboorte van zijn tweede kind zou dienen te missen;

Dat het dan ook niet kan opgaan te stellen dat verzoekster perfect alleen kan terugkeren en de echtgenoot van verzoekster, noch haar zoontje, verplicht zijn, tezamen met verzoekster terug te keren!

Dat het dan ook tegen alle redelijkheid zou ingaan om van verzoekster te eisen dat zij zou dienen terug te keren naar Congo om aldaar haar aanvraag tot regularisatie op basis van humanitaire redenen in te dienen;

Dat de beslissing van de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid dan ook werkelijk alle verbeelding tart!

Dat de echtgenoot van verzoekster immers ernstig zou worden geschonden in diens rechten als vader en derhalve in artikel 8 EVRM, indien hij de eerste levensmaanden van zijn kind niet zou kunnen bijwonen;

Dat hierbij wederom dient te worden opgemerkt dat de echtgenoot van verzoekster of de Nederlandse nationaliteit beschikt, hetgeen uiteraard een hinderpaal betreft tot het leven van een gezinsleven in Congo!

Dat verzoekster hiertoe verwijst naar het arrest van de Raad van State dd. 13 juli 1993 (arrest 49821) dat stelt dat de beslissing omtrent de regularisatie dient rekening te houden met het sociaal en economisch welzijn dat verzoekster in ons land heeft opgericht in de zin van artikel 8 EVRM;

Dat de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid toch moeilijk kan beweren dat verzoekster onvoldoende nauwkeurig zou aantonen op welke wijze artikel 8 EVRM zou worden geschonden, quod non!!

Dat in de memorie zelfs geantwoord wordt op de schendingen welke door verzoekster worden aangehaald op artikel 8 EVRM!

Dat het dan ook vaststaat dat zelfs een tijdelijke verwijdering van het grondgebied een moeilijk te herstellen, ernstig nadeel met zich zou meebrengen;

Dat

Dat er in casu minstens sprake is van een prangende humanitaire situatie, nu verzoekster indien zij haar verblijfsvergunning niet in België zou kunnen aanvragen en bekomen, gescheiden zou worden van haar kind en echtgenoot, die zich alsdan daadwerkelijk aan de andere kant van de aardbol zouden bevinden;

Dat eisen dat verzoekster terugkeert naar haar land van herkomst dan ook niet alleen een schending van artikel 8 EVRM zou betekenen doch ook in hoofde van het kind van verzoekster een schending van:

- artikel 7,1 van het Verdrag van 20.11.1989 inzake de rechten van het kind:

“Het kind wordt onmiddellijk na de geboorte ingeschreven en heeft vanaf de geboorte het recht zijn of haar ouders te kennen en door hen te worden verzorgd...”

- artikel 9 van het Verdrag van 20.11.1989 inzake de rechten van het kind:

“De Staten die partij zijn, waarborgen dat een kind niet wordt gescheiden van zijn/haar ouders tegen hun wil...”

- artikel 16.1 van het Verdrag van 20.11.1989 inzake de rechten van het kind:

“Geen enkel kind mag worden onderworpen aan willekeurige of onrechtmatige inmenging in zijn of haar privé-leven, in zijn of haar gezinsleven...”

Dat bij terugkeer verzoekster immers zou worden gescheiden van haar kind, evenals het thans ongeboren kind zou worden gescheiden van zijn vader bij geboorte, waarbij deze alsdan niet aanwezig zou kunnen zijn;

Dat verzoekster, in tegenstelling tot wat de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid beweert, dan ook wel degelijk aantoont in welke zin het Kinderrechtenverdrag bij terugkeer naar Congo zou worden geschonden;

Dat bovendien, indien het zontje van verzoekster zou meereizen naar Congo, wanneer verzoekster dient te bevallen, nergens zou terecht kunnen ter opvang;

Dat het volledige sociale en familiale leven van verzoekster zich immers situeert in België;

Dat er bij terugkeer naar haar land van herkomst dan ook onvoldoende humanitaire hulp en duurzame infrastructuur aanwezig is om verzoekster en haar kind op te vangen;

Dat het programma inzake vrijwillige terugkeer hiertoe evenmin garanties kan bieden;

Dat verzoekster bij terugkeer naar haar land van herkomst dan ook nergens terecht kan, evenmin voor een korte periode;

Dat het voor verzoekster in de gegeven omstandigheden dan ook niet mogelijk is terug te keren naar haar land van herkomst;

Dat het bovendien rekening houdend met de verregaande integratie van verzoekster mensonwaardig is om haar uit te wijzen;

Dat het niet toelaten de aanvraag in te dienen in België, dan ook ten overvloede tegen alle redelijkheid zou ingaan, nu verzoekster zich zonder meer Belg voelt en zich zo ook gedraagt;

Dat het om die reden voor verzoeker dan ook onmogelijk is om een aanvraag in te dienen op de Belgische Ambassade in Congo, hetgeen eveneens als buitengewone omstandigheid dient te worden aanvaard;

Dat verzoekster zich bovendien ernstige vragen stelt bij de handelwijze van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid;

Dat verweerder er zich inderdaad slechts toe beperkt te verwijzen naar stereotiepe formuleringen en de integratie van verzoekster onvoldoende heeft onderzocht;

Dat verzoekster immers alle mogelijke inspanningen heeft geleverd om haar integratie in België te bevorderen;

Dat verweerder de aangehaalde argumenten, welke wel degelijk een bijzondere omstandigheid inhouden, dan ook afdoende dient te motiveren en niet met een stereotiep, algemeen antwoord, zoals in casu;

Dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen inderdaad in een Arrest dd. 29 oktober 2007 oordeelde dat Dienst Vreemdelingenzaken bij een beslissing over een regularisatieaanvraag rekening moet houden met alle elementen van het dossier incl. elementen als de duur van het verblijf, de mate van integratie en de sociale bindingen met België. De Dienst Vreemdelingenzaken mag zich verder ook niet schuldig maken aan standaardformuleringen, maar moet elk dossier concreet onderzoeken;

Dat bovendien geen enkele wetgeving verbiedt dat verzoekster, ook al is zij gehuwd met een Nederlandse partner, waarmee de aanvraag tot gezinshereniging op basis van artikel 40bis van de Vreemdelingen werd geweigerd, geen aanvraag tot regularisatie op basis van artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet zou kunnen indienen;

Dat de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid dan ook bij het nemen van diens beslissing niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, deze niet correct heeft beoordeeld en derhalve een onredelijke beslissing heeft getroffen;

Dat de bestreden beslissingen niet of althans onvoldoende met redenen zijn omkleed en niet in alle redelijkheid werd genomen;

Dat aldus een substantiële of op straffe van nietigheid voorgeschreven wetgeving ernstig werd geschonden en de nietigverklaring van het bestreden bevel verantwoordend;"

"Dat het Tweede Middel is afgeleid uit de schending van het evenredigheidsbeginsel;

Dat de voor de belanghebbende nadelige gevolgen van een besluit niet onevenredig mogen zijn in verhouding tot de met het besluit te dienen doelen;

Dat huidige beslissing niet in evenredigheid staat met de nadelen die verzoekster uit deze beslissing ondervindt;

Dat verzoekster geen enkele band meer heeft met Congo, terwijl de band met België, waar zij reeds geruime tijd verblijft, waarvan zij de taal spreekt en waar haar echtgenoot en kind, welke over de Nederlandse nationaliteit beschikken, verblijven, enorm is;"

3.2. Wegens hun inhoudelijke verwevenheid worden de twee aangevoerde middelen hieronder gezamenlijk behandeld.

3.3. Het evenredigheidsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520).

3.4. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). De Raad wijst erop dat het tegelijk aanvoeren van de schending van de formele en de materiële motiveringsplicht niet mogelijk is. Een gebrek aan deugdelijke formele motivering maakt het de verzoekende partij immers onmogelijk om uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is (cf. RvS 14 juli 2004, nr. 133.900). Bijgevolg dient vastgesteld dat, ofschoon verzoekende partij zich steunt op de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet, uit het middel blijkt dat zij de motieven die aan de grondslag van de bestreden beslissing liggen kent, doch betwist dat deze motieven de bestreden beslissing kunnen dragen. De verzoekende partij voert met andere woorden de schending aan van de materiële motiveringsplicht. Immers betreft het nagaan of de motieven pertinent zijn, de materiële motiveringsplicht (cf. RvS 26 februari 2003, nr. 116.486).

3.5. Zowel bij het beoordelen van het evenredigheidsbeginsel als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.6. In de bestreden beslissing wordt toepassing gemaakt van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Dit wetsartikel luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op :

- de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken*
- de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoont.*

§ 2. Onverminderd de andere elementen van de aanvraag, kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden en worden onontvankelijk verklaard:

1° elementen die reeds aangehaald werden ter ondersteuning van een asielaanvraag in de zin van de artikelen 50, 50bis, 50ter en 51 en die verworpen werden door de asieldiensten, met uitzondering van elementen die verworpen werden omdat ze vreemd zijn aan de criteria van de Conventie van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en aan de criteria voorzien in artikel 48/4 met betrekking tot de subsidiaire bescherming of omdat de beoordeling ervan niet behoort tot de bevoegdheid van die instanties;

2° elementen die in de loop van de procedure ter behandeling van de asielaanvraag in de zin van artikel 50, 50bis, 50ter en 51 hadden moeten worden ingeroepen, aangezien zij reeds bestonden en gekend waren voor het einde van deze procedure;

3° elementen die reeds ingeroepen werden bij een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

4° elementen die ingeroepen werden in het kader van een aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9, tweede lid van de vreemdelingenwet, dat bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van

deze voorwaarde, bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België een aanvraag indienen om tot een verblijf te worden gemachtigd, doch enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen. De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

3.7. Uit de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet van 12 november 2013 (zie punt 1.7), die in het administratief dossier is opgenomen, blijkt dat verzoekster betreffende de buitengewone omstandigheden het volgende argumenteerde:

"Normalerweise dient de aanvraag van een machtiging tot verblijf in België door de vreemdeling te worden gedaan bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst; De Vreemdelingenwet voorziet hierop echter een uitzondering, waardoor de vreemdeling in buitengewone omstandigheden een machtiging tot verblijf kan vragen vanuit haar verblijfplaats in België; Een buitengewone omstandigheid is vooreerst niet hetzelfde als overmacht, hetgeen betekent dat het voor cliënte onmogelijk of bijzonder moeilijk dient te zijn om haar aanvraag in het land van herkomst in te dienen; (zie Omzendbrief dd. 9.10.1997 betreffende de toepassing van artikel 9§3 Vreemdelingenwet, zoals gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad dd. 14.11.1997)

Dat er bovendien geen vereiste is dat de buitengewone omstandigheid voor cliënte "onvoorzienbaar" is: "Niet het onvoorzienbare of zeldzaam karakter van de feiten dient aangetoond te worden, maar veeleer dat een aanvraag in het buitenland, alle omstandigheden in acht genomen, buitengewone inspanning zou betekenen voor de betrokkene: R.v.St. Nr. 60.962, 11.07.96, TVR97, p. 385)"

De buitengewone omstandigheden mogen inderdaad zelfs deels het gevolg zijn van het gedrag van cliënte zelf, op voorwaarde dat deze zich gedraagt als een normaal zorgvuldig persoon die geen misbruik maakt door opzettelijk een situatie te creëren waardoor zij moeilijk kan gerepatrieerd worden;

Het is evenmin uitgesloten dat een zelfde feit of omstandigheid zowel een buitengewone omstandigheid waarom de aanvraag in België wordt ingediend, kan uitmaken, als een argument om de machtiging tot verblijf te bekomen: R.v.St. 09.04.98, nr. 73.025;

Zo kan een lang verblijf in België, wegens de gedurende die periode opgebouwde banden, onderzocht moeten worden, zowel vanuit het oogpunt van de "buitengewone omstandigheden", als vanuit de vraag tot machtiging ten gronde: R.v.St. nr 84.658, 13.01.00;

Door de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid dient inderdaad een afweging te worden gemaakt van de belangen van enerzijds de betrokken aanvrager en anderzijds de Belgische Staat, teneinde het evenredigheidsbeginsel te respecteren: R.v.St. nr. 58.969, 01.04.96, TVR 97, p.29;

Het begrip buitengewone omstandigheden is evenwel nergens omschreven in de wet zodat de bevoegdheid van de Minister louter discretionair is;

De Omzendbrief van 19 februari 2003 betreffende de toepassing van artikel 9 lid 3 Vreemdelingenwet bepaalt dat: "De betrokkene moet aantonen dat het onmogelijk of bijzonder moeilijk is om terug te keren naar zijn land van herkomst of naar een land waar hij tot verblijf is toegelaten om de betrokken machtiging aan te vragen

Voor cliënte is het inderdaad onmogelijk om terug te keren naar haar land van herkomst Congo, waar zij reeds geruime tijd niet meer verblijft, terwijl de band met België, bijzonder groot is geworden;

Cliënte verblijft immers sinds september 2011 ononderbroken in België en deed al het nodige teneinde zich ten volle te integreren en haar verblijfstoestand te regulariseren;

Cliënte is gehuwd met de Heer N.(...) J.(...) P.(...), welke op 12 juni 2012 inschrijving als burger van de Europese Unie mocht bekomen; (stuk 6)

Op 19 augustus 2012 werd het zoontje van cliënte en haar echtgenoot, N.(...) M.(...) J.(...), te Geel geboren, welke over de Nederlandse nationaliteit beschikt; (stuk 7-8)

Thans is cliënte opnieuw zwanger, met vermoedelijke bevallingsdatum op 11 april 2014; (stuk 9)

Het niet toelaten de aanvraag in te dienen in België, zou dan ook ten overvloede tegen alle redelijkheid ingaan, nu cliënte zich zonder meer Belg voelt en zich zo ook gedraagt en haar echtgenoot, welke over een verblijfsvergunning beschikt, en kind in België aanwezig zijn; (stuk 6-7-8)

Cliënte kan zich dan ook beroepen op artikel 8 EVRM, welke onder meer de eerbiediging van het recht op een familie -en gezinsleven beschermt, evenals het privéleven, hetgeen wel degelijk een buitengewone omstandigheid uitmaakt, ter rechtvaardiging van de aanvraag tot regularisatie conform artikel 9 bis in België;

Artikel 8 E.V.R.M. stelt dat eenieder recht heeft op eerbiediging van zijn privé- en gezinsleven en dat inmenging van enig openbaar gezag enkel toegestaan is als het bij wet voorzien en nodig is in een democratische samenleving in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de goede zeden, of de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen;

Artikel 8 E.V.R.M. is direct toepasbaar in het Belgische interne recht en beschermt zowel het feitelijke als het juridische gezin;

Artikel 8 EVRM impliceert wel degelijk een verblijfsrecht (E.H.R.M. 21.06.1988, Berrebah t. Nederland, Publ. Hof, Reeks A, vol. 138, 14);

Terugkeer van cliënte betekent een scheiding van haar echtgenoot en kind, met alle gevolgen van dien;

De familie leeft thans in België samen en dit gezinsleven dient in het kader van artikel 8 EVRM te worden gerespecteerd;

Bovendien is het rekening houdend met de verregaande integratie van cliënte mensonwaardig om haar uit te wijzen;

Cliënte heeft inderdaad geen enkele band meer met Congo, waar overigens geen enkel familielid meer verblijft, terwijl de band met België, waar zij reeds geruime tijd verblijft, waarvan zij de taal spreekt en waar haar echtgenoot en kind verblijven en waar zij een grote vriendenkring heeft opgebouwd, enorm is;

Het is voor cliënte dan ook niet mogelijk om in Congo een waardig en effectief gezinsleven te leiden, terwijl cliënte zoals gesteld in België wel degelijk een hecht gezinsleven leidt;

Er kan verder evenmin verwacht worden dat de echtgenoot van cliënte naar Congo zou verhuizen, waarmee hij geen enkele band meer heeft, terwijl hij zelfs in België tewerkgesteld is;

Het zou dan ook tegen alle redelijkheid ingaan om van cliënte te eisen dat zij zou dienen terug te keren naar Congo om aldaar haar aanvraag tot regularisatie op basis van humanitaire redenen in te dienen;

Cliënte verwijst hiertoe naar het arrest van de Raad van State dd. 13 juli 1993 (arrest 49821) dat stelt dat de beslissing omtrent de regularisatie dient rekening te houden met het sociaal en economisch welzijn dat cliënte in ons land heeft opgericht in de zin van artikel 8 EVRM;

Minstens is er in casu sprake van een prangende humanitaire situatie, nu cliënte indien zij haar verblijfsvergunning niet in België zou kunnen aanvragen en bekomen, gescheiden zou worden van haar kind, die zich alsdan daadwerkelijk aan de andere kant van de aardbol zouden bevinden;

Eisen dat cliënte terugkeert naar haar land van herkomst zou dan ook niet alleen een schending van artikel 8 EVRM betekenen doch ook in hoofde van het kind van cliënte een schending van:

artikel 7,1 van het Verdrag van 20.11.1989 inzake de rechten van het kind:

"Het kind wordt onmiddellijk na de geboorte ingeschreven en heeft vanaf de geboorte het recht zijn of haar ouders te kennen en door hen te worden verzorgd..."

artikel 9 van het Verdrag van 20.11.1989 inzake de rechten van het kind:

"De Staten die partij zijn, waarborgen dat een kind niet wordt gescheiden van zijn/haar ouders tegen hun wil..

artikel 16.1 van het Verdrag van 20.11.1989 inzake de rechten van het kind:

"Geen enkel kind mag worden onderworpen aan willekeurige of onrechtmatige inmenging in zijn of haar privé-leven, in zijn of haar gezinsleven..."

Deze redenen dienen als buitengewone omstandigheden in aanmerking te worden genomen dat cliënte niet naar haar land van herkomst kan terugkeren om aldaar deze regularisatie aan te vragen;"

3.8. Door vooreerst in haar synthesememorie een theoretische uiteenzetting te geven over de buiten-

gewone omstandigheden van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en het evenredigheidsbeginsel, slaagt verzoekster er niet in om de bestreden beslissing in concreto te weerleggen. Voor zover verzoekster meent dat de bestreden beslissing zich beperkt tot stereotiepe formuleringen en er geen afdoende onderzoek is gebeurd, stelt de Raad vast dat in de bestreden beslissing wel degelijk in concreto wordt gemotiveerd aangaande de aanvraag van verzoekster. Bovendien dient te worden opgemerkt dat zelfs indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

3.9. Volgens verzoekster gaat de gemachtigde van de staatssecretaris voorbij aan haar huwelijk met een persoon die als burger van de Unie is ingeschreven, aan het feit dat haar zoontje Nederlands staatsburger is en aan het feit dat zij opnieuw zwanger is. Verzoekster beweert dat zij *“thans 28 zwanger is; Dat vliegtuigreis slechts kan worden ondernomen tot 32 weken zwangerschap”*. De Raad stelt echter vast dat de gemachtigde van de staatssecretaris deze elementen uit haar aanvraag van 12 november 2013 wel degelijk heeft meegenomen in de bestreden beslissing, waarin het volgende wordt gesteld: *“Betrokkene haalt aan dat zij gehuwd is met de heer N.(...) J.(...) P.(...), dat zij samen een kind hebben m.n. N.(...) M.(...) J.(...) tevens van Nederlandse nationaliteit en dat zij opnieuw zwanger is. Dit element kan echter niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Het feit dat betrokkene opnieuw zwanger is kan tevens niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. De vermoedelijke bevallingsdatum is voorzien ergens in april 2014. Betrokkene is dus nog perfect in staat om te reizen.”* De Raad merkt op dat de zwangerschap ten tijde van de bestreden beslissing, die werd genomen op 12 december 2013, nog niet gevorderd was waardoor het geenszins onredelijk is om dit niet als buitengewone omstandigheid te beschouwen.

3.10. Waar verzoekster stelt dat haar echtgenoot zich niet in Congo kan vestigen, merkt de Raad op dat de beslissing geenszins betrekking heeft op verzoeksters echtgenoot en dat van verzoekster enkel wordt verlangd dat zij haar aanvraag om machtiging tot verblijf indient via de voor haar bevoegde vertegenwoordiging in het buitenland. Volgens verzoekster is er in Congo onvoldoende humanitaire hulp en duurzame infrastructuur aanwezig om haar en haar kind op te vangen en kan zij daar nergens terecht. Deze loutere beweringen zijn echter niet van aard om de pertinente motieven van de bestreden beslissing aan het wankelen te brengen.

3.11. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

3.12. Volgens verzoekster is het mensonwaardig om haar uit te wijzen gezien haar gezinsleven en het feit dat zij zich Belg voelt, zich ook zo gedraagt en geen enkele band meer heeft met Congo. De Raad merkt op dat de bestreden beslissing de onontvankelijkheid een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet behelst. Deze beslissing heeft geen gevolgen op de verblijfsrechtelijke toestand van verzoekster en omvat geen verwijderingsmaatregel waardoor de gedwongen verwijdering van het grondgebied van de verzoekende partij derhalve niet aan de orde is, zodat in de bestreden beslissing op wettige wijze kon worden vastgesteld dat er geen sprake is van een schending van artikel 8 van het EVRM (cf. RvS 28 augustus 2008, nr. 185.919). Toch wordt in de beslissing het volgende gesteld: *“Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van art. 8. Wat de bewering betreft dat de partner van betrokkene niet zou kunnen meekunnen verhuizen naar Congo (daar hij geen band zou hebben met Congo en gezien zijn tewerkstelling) dienen wij op te merken dat*

van betrokkene partner niet verwacht wordt dat hij meereist. De verplichting om de aanvraag in te dienen in het land van herkomst betreft enkel een tijdelijke scheiding. Wat betreft de bewering dat zij zou gescheiden worden van haar kind dienen wij op te merken dat hieromtrent dezelfde motivatie geldt. Bovendien kan betrokkene zich steeds laten vergezellen door haar kind teneinde haar aanvraag in te dienen in haar land van herkomst.” Verzoekster erkent ook in haar synthesememorie uitdrukkelijk *“dat de aanvraag tot regularisatie inderdaad enkele maanden in beslag zou nemen.”* Verzoekster maakt echter niet aannemelijk dat deze eventuele tijdelijke scheiding van de overige gezinsleden een schending zou uitmaken van artikel 8 van het EVRM.

3.13. Verzoekster beroept zich verder nog op een schending van de artikelen 7.1, 9 en 16.1 van het IVRK *“in hoofde van het kind van verzoekster”*.

Artikel 7.1 van het IVRK luidt als volgt:

“Het kind wordt onmiddellijk na de geboorte ingeschreven en heeft vanaf de geboorte het recht op een naam, het recht een nationaliteit te verwerven en, voor zover mogelijk, het recht zijn of haar ouders te kennen en door hen te worden verzorgd.”

Artikel 9 van het IVRK luidt als volgt:

*“De Staten die partij zijn, waarborgen dat een kind niet wordt gescheiden van zijn of haar ouders tegen hun wil, tenzij de bevoegde autoriteiten onder voorbehoud van de mogelijkheid van rechterlijke toetsing, in overeenstemming met het toepasselijk recht en de toepasselijke procedures, beslissen dat deze scheiding noodzakelijk is in het belang van het kind. Een dergelijke beslissing kan noodzakelijk zijn in een bepaald geval, zoals wanneer er sprake is van misbruik of verwaarlozing van het kind door de ouders, of wanneer de ouders gescheiden leven en er een beslissing moet worden genomen ten aanzien van de verblijfplaats van het kind.
(...)”*

Artikel 16.1 van het IVRK luidt als volgt:

“Geen enkel kind mag worden onderworpen aan willekeurige of onrechtmatige inmenging in zijn of haar privé-leven, in zijn of haar gezinsleven, zijn of haar woning of zijn of haar correspondentie, noch aan enige onrechtmatige aantasting van zijn of haar eer en goede naam.”

3.14. De Raad merkt in de eerste plaats op dat het kind van verzoekster geen adreessaat is van de bestreden beslissing. Bovendien volstaan deze artikelen wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft op zichzelf niet om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. Deze verdragsbepalingen zijn geen duidelijke en juridisch volledige bepalingen die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen opleggen. Aan deze bepalingen moet derhalve een directe werking worden ontzegd. Verzoekster kan daarom de rechtstreekse schending van deze artikelen van het IVRK niet dienstig inroepen (RvS 11 juni 1996, nr. 60.097; RvS 21 oktober 1998, nr. 76.554; RvS 28 juni 2001, nr. 97.206).

3.15. Er werd geen schending aangetoond van de artikelen 7.1, 9 en 16.1 van het IVRK noch van artikel 8 van het EVRM. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke feitelijke en juridische overwegingen en het besluit staat niet in een kennelijke wanverhouding tot de motieven. Er werd geen schending aangetoond van de materiële motiveringsplicht of van het evenredigheidsbeginsel.

Beide aangevoerde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig juni tweeduizend veertien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

F. TAMBORIJN